

на угощеніе, защото въ денятъ, въ който Богъ чрезъ васъ ще прости грѣховеѣ имъ, този денъ е единъ святъ денъ!

— О! ако е думата, за да изпълня волѣтъ ти и за да избавя нѣкоя грѣшнѣ душа отъ заблужденіе, турямъ се на послушаніе предъ васъ. И тебе, майко Терезо, кажи ще тя исповѣдамъ?

— Утрѣ не, защото имашъ много работа.

— Тогива у други денъ, приложи исповѣдникътъ.

— Да, може, у други денъ, но да додидь рано въ зори... разбирашь ли?

— Разбирамъ, и ты знаишь че сякога съ тебе съмъ бывалъ точенъ въ обѣщаніето си, додади калугеринятъ.

— Рано въ зори, продължаваше благоговѣйнага майка, когато още не ся е съзорило добръ, умътъ на челоуѣка е по тихъ и по лесно можи да издигне мислитъ си къмъ Бога, не е ли истина отче Исидоре?

— О! истина е! Твоя милость добръ разбирашь че азъ никой пакъ не съмъ ти загатвалъ нѣщо безъ да го намисля, драга Терезо, и калугеринятъ пригърна святѣтъ стариятъ стиснато и ѣкъ цалуна по чело. Въ туй сящо време вратата ненадѣйно и бързо ся отвори хъ.

— Какво търсишь? Какво ще рече това безобразіе да влизашъ тука безъ да прочетешъ предъ вратата *Молтва ми святыхъ*...? гнѣвно викна майка Тереза къмъ сестра Чичилія, която влезе — чети, думай!

— Молитвами святыхъ отецъ нашъ... Боже нашъ... помилуй насъ. Исчете уплашено Чичилія и ся исправи на прага на вратата.

— Сега хъ! сега като отвори и влезе! хъ! ты трѣбаше да прочетешъ това предъ да бутнишь вратата — ты направя едно престѣпленіе, единъ грѣхъ не е ли тѣй отче святый?